

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Barış! Barış!

Dünyada ve yurdumuzda halkların en acılı, yıkıcı sonucu barış koruma, silâhlama yarışını durdurmak, toplu insan kınma silâhlarını yasaklamaktır. En başta gelen görev bu uğurda yığınlar, milyonlar savaşa çıkmaktır. TKP, tam Merkez Komitesi Plenumu'nda bu yıkıcı sonucu gene başa aldı, onun güncelliğini vurguladı.

Partimizin böylesi bir konum alınması tarihsel bir zorluluktan geliyor. Yayılcı, saldırgan Amerikan emperyalistleri, Carter'lar, NATO'ya egemen çevreler, Avrupa'nın göbeğine, bu en yoğun insan yataklarına yani, çok daha, yıkıcı nükleer roketler yığıyor. Bu insan kınma çılgınlığı yalnız Avrupa için değil, dünyamız için ve Amerikan atom hastaneleri Anadolu'da da kurulduğundan 45 milyonluk Türkiye halkı için de en büyük tehlikedir. Halkımız bu gerçeği görmezlikten edemez.

Emperyalizmle işbirliği gerici halk düşmanı politika yürüten partiler ve bunların hükümetleri, «biden savaşa tutan» diyorlar; AP'li, MHP'li, Demirel'i, Türkeş'i, hepki Anayurdumuzu böylesi bir cehennemle doğru itiyor.

NATO «nükleer planlama gunu», Norveç'te toplandı. Demirel hükümeti de buraya adamlarını gönderdi. Amerikan generali yasa dayattı. NATO harçmalarını artırıyor. Ardından NATO dışişleri bakanları Ankara'da toplandı. Anti-Sovyetizmi kışkırtıyor. Doğu Akdeniz, Yakın ve Orta Doğu halklarına gözdağı verdiler. Silâhlanmayı körüklediler. NATO'cu, Amerikanca hükümet, işbirlikçi tekeliler, bencil, sömürgeci çıkarları uğrunda, hem de körükörüne yurdu serüvenlere itiyorlar.

Pentagon, Haziran başında, iki kez alarm verdi. Az daha dünya kül olup gidiyordu. Beyazsaray, «bir yanlışlık oldu» deyip çılgınlığını kapatmak istedi. Çevir ki kaz yamamız! Olamaz! Uyanık olalım!

TKP, Varşova Paketi Polonya Danışma Komitesi'nin barışı koruma yönündeki kararlarını vargücüne destekliyor. TKP, tüm halkımız, barışı koruma savaşına çağırıyor. Faşist tiranlığa karşı, immanen bu ölümüne karşı savaş, barış için savaştan ayrılmaz. TKP, 60 yılını böylesi bir savaşta kutluyor. Barış! ... Barış! ...

Kölelik anlaşmasını yırtalım!

Geçtiğimiz ay sonunda yapılan NATO Bakanlar Konseyi toplantısı, bu saldırgan blokun halkımızın ne derin derin nefretini kazandığını gözler önüne serdi. NATO bakanlar, bu toplantıyı anti-emperyalist protestolarla gösterileri arasında, ve ancak tüm kenfil ordu birlikleriyle denetim altına alınması ile yapılabildiler.

NATO Bakanlar Konseyi'nin Ankara'da toplanması ülkemizle ilgili özel bir amaç taşıyor. Bu amaç, Türkiye'yi Orta Doğu'da Amerika'nın hegemonya planına çekmektir. Bu nedenle NATO'ya egemen çevreler, yarı-şekersel zorbalık rejimine giden Demirel hükümetini açıkça destekliyor ve özellikle 29 Mart 1980'de imzalanan kölelik anlaşmasına karşı ülke ölçüsünde büyük bir hükümet «ileyle bastırarak, anlaşmayı parlamentoya zorla onaylatmak istiyor. Nitekim Demirel'in «bir komünist tehdidine karşı NATO ülkelerle» «stüleri Türk dış politikasında belli bir değişimi gösteriyor. Bundan iki yıl önce Türkiye Cumhuriyeti'nin hükümeti başkanı olarak Ecevit'in «Sovyetler Birliğinden tehdit gelmediğini» söylediği ve o günden bu yana Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye karşı

iki yıl komünist tutumunda bir değişiklik olmadığı onumsarırsa, bu değişim çok daha iyi anlaşılır.

Türkiye serüvene sürükleniyor

NATO Bakanlar Konseyi'nde Amerikan emperyalist çevreleri Türkiye üstünde yoğun baskılarda bulundu. Silindigi gibi, Pentagon, NATO'nun «iki alanını genişletmek peşindedir. Türkiye'ye bu kanlı ve petrol kokan planda verilen yer nedir? Ülkemize dayatılan Amerikan işleri açıktır ki, bu planda Türkiye'nin son derece tehlikeli bir rol yüklediğini gösteriyor. Emperyalizm ülkemizi sınırlı yöntemlerle, adım adım bu serüvene itiyor. Bunun iyi bir kanıtı, F. Alman emperyalizminin sözcüklerinden Frankfurt Ali-gemeine gazetesinde geçtiğimiz günlerde yayınlanan bir yazıdır. Bu yazı, Türkiye'nin ekonomik politik durumu nedeniyle kanlı ülkelerle iyi ilişkiler sürdürmek zorunda olduğunu söylüyor ve bu nedenle ona «NATO içinde özel bir statü verilmelidir» diyor. Federal Alman tekelileri açık konuşuyor: Onlara göre (Devamı 3. sayfa)

Bildiri

Halk düşmanı Demirel hükümeti temelden sarsılıyor. Bu hükümet, halkımızın derin nefretini üstünde topladı. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin bu temsilcileri artık, faşist MHP'den ve ordu içindeki koyu Amerikanca, en gerici kesimden medet umuyor. Hükümetin önünde ayakta kalmaları tek yolu ülkeyi kana boyamaktır. Eli kanlı Demirel, faşist Türkeş'le kol kola bu hıyanet yolunda yürüyor.

İzmir'de sığınatimel faşistler 6 genç sirtlarından kurşunladı. Bunu, Nergizir'de, CHP Genel Başkanı Ecevit'i ve CHP'li parlamentoları hedef alan kanlı bir kırım girişimi izledi. Amerikan emperyalizminin, Koç'ların, Sabancı'ların, bir avuç tekelci kapitalistlerin çıkarları için, yendi parlamentoya içindeki en ilimli muhalefet bile terbiye yok edilerek isteniyor.

Ülkemizin her yanında, her il, her ilçe ve her mahallelerde kan dökülüyor. TKP bu kanlı terörde, adan maraşa bile gırtlı kaşan çok sayıda kurban verdi. TIP, TSİP üyeleri öldürülüyor, CHP'li yerel yöneticileri teker teker yok ediliyor. «Sol» radikal grupları izleyen gençler kınıyor. Kültür demokratları arasından «kurbanların sayısını artırıyor. Her polis ve jandarma karakolu, bir işkence yuvasına döndürülmüştür. Hükümet ve devlet destekli faşist MHP'li katiller ve faşist yarılar polis ve sıkı-yönetimler, ülkemizin en yetenekli, en yumsaver, en büyük düşünceli Türk ve Kürt evlatlarına, halkın aziz çoğunluğuna savaş açmıştır. Türkiye'de halkın can güvenliği kalmamıştır.

«Yel eken, fırtına çıkar.» Halk düşmanı Demirel hükümeti terörü tımarlındıkça, boşa işi sürüklemek üzere, halkımızın direnme gücü bilmiyor. Faşist kurbanlar, polis ve sıkıyönetim baskıları, kokartlar, sürgünler 50 buce aşkın işçilerin grevlerini körüklemiştir. MİSS'e, tekelci ve cam tekelcilerine, holdingci yarıgunculara karşı grevler çok gırtlı büyüyor. Yurdumuzun dört bir yanında, kölelik anlaşmalarına, NATO'ya, faşist teröre, işsizlik ve polise karşı karşıya gösteriler birbiri ardınca geliyor.

Yarı-şekersel zorbalık rejimine karşı direnen halkımızın önünde bugün başlıca iki politik güç, iki politik çizgiyle yer alıyor. Bir yanda, saldırganlıkla halkın üstüne yürüyen yerli ve yabancı tekelci, onları vurucu gücü faşizmi yatıştırma, «sosyal postumları» onlara ve «kapitalist düşmanı anama» politikası. Bu politika CHP yöne- (Devamı 2. sayfa)

Faiz savaşı

Demirel hükümeti faiz oranlarını serbest bırakır. Bankalar yıldı istedikleri gibi faiz oranlarını yükseltebilecekler. Bu karar hükümetin yılıbaşından bu yana Uluslararası Para Fonu'nun ve tekellerin istekleri doğrultusunda aldığı ekonomik kararlardan bütünüyle bir parçasıdır. Faiz oranlarının serbest bırakılması yalnızca işbirlikçi tekelci sermayeye gruplarına yarar sağlar. Faiz oranlarının yükseltilmesiyle patronlar, kapitalistler arızılan kredilerin faizini karlarını azaltmadan ödemek için mallarının fiyatlarını artıracak, işçi ücretlerini düşürmeye çalışacaklardır. İşçinin sömürüldüğü her iki yoldan da yoğunlaşacaktır.

Yüksek mevzuat faizi yapıp bankalar, yüksek kredi faizlerini ödeyebilme yansı da endüstri ve ticarette tekelleşmeyi hızlandıracaktır. Tekeller bu kararı, çeşitli nedenlerden endüstriye okmayan, spekülasyonda, stokculukta kullandıkları paraları da kendi kasalarına aktaracaklar. Bu olgu tekel dışı burjuvazi ile tekeliler arasındaki çelişkileri daha da keskinleştirecektir. Küçük ve orta işletmelerin yıkım sürecini hızlandıracaktır. Bu süreç, iki kesim arasındaki çatışmalar, daha şimdiden başına iyok yansız.

Faiz oranlarının yükseltilmesi daha Ezerel hükümeti döneminde başlamıştı. 1979'un ilk dokuz ayında protesto edilen vaatler 1978'in aynı dönemine oranla sayısal olarak % 31,3 tutar olarak da % 41,7'lik bir artış göstermişti. Şimdi tekeliler bu yolla kredi ve sermaye piyasasını tam denetimi altına almayı amaçlıyorlar.

Büyük bankalar ve onlarla sarmış olan tekeliler+holdingler yüksek faizlerin çekiciliğiyle halkın elindeki küçük birikimlere de el koyuyor. Enflasyon hızının yükselişi karşısında bundan kârı çıkacak olan gene kendileridir.

Hükümetin «ekonomiyi istikrara kavuşturma» yararına atıldığı bu karar enflasyonu daha da körütüyor. Bankalararası yarışmanın sonucu faiz oranlarının sürekli yükselmesi ve yüksek faizlerin maddelere aktarılması ile fiyatlar düşürme üretici, para değeri düşecektir. Emekçi halkın seyhurması hızlanacaktır.

Yüksek faizler yarımları UPF'nin istemleri doğrultusunda daha da kısıtlaması, ekonomik büyümenin duraklamasını, işsizliğin artmasını hızlandıracaktır.

TÜSİAD Başkanı Koçmen, TİSK Başkanı Narin ve tekelci sermayenin öteki sözcükleri hükümetin bu kararını alkışlarda korladılar. Bu alanın tekelilerin vergün ve sömürüşüne baş bulacağı, «liberalizm» politikasının, tekelilerin tüm halkı soyup söğene çevirmesi serbestliği olduğu açıkça çıkıyor.

Hükümet, öte yandan da işçi sınıfını, emekçi halkın bu soyguna karşı tepkisini

Bildiri

(1. sayıdan devam)

limince isteniyor. Öte yanda, bunalımdan çıkaran tehlikeleri, faşizme, emperyalizmin artan hegemonyasına, tekelilerin saldırısına, hükümetin halk düşmanı politikasına karşı tüm demokratik güçleri birleştirerek, ulusal demokrasi cephesi kurmak ve genelliğin her adımıyla vargüçle savaşarak, yığınları her demokratik devime hazırlamak. Bu politikayı TKP istiyor. CHP yönetiminin izleyebildiği politika yalnızca iç genelliğin soldanlığına daha da yüklenmektedir. Faşizm, sıldan bu partinin göğsüne işte bu nedenle çevre birmişti. Bütün olaylar partimizin çizdiği yol dışında bir başka devrimci alternatifin olmadığının komdiyatı. TKP'nin, TİP'in, İSİP'in, CHP'ye ve benzerinin, Kür demokratlarının, ilericilerin eylem birliğinin güçlenmesi bu savaş yolunun doğruluğunu gösteriyor.

CHP yönetiminin Demirel hükümetine karşı tutumu, kendisinin saldırgan, reformcu politikasıyla tam bir uyum içindedir. Bir yandan hükümeti düşürmek için geniş bir cepheden, öte yandan da AP ile ortak hükümet kurmaktan söz edilmektedir. CHP yönetiminin halk düşmanı hükümete ortak olma almak istiyor. Gerçekte bu çelişkili tutumları, CHP'yi öteki demokratik güçlerle eylem birliğinden uzak tutmanın en uygun bir araçlarıdır. Yığınların eyleminden duyulan korku, CHP yönetiminin elini kolunu bağlamıştır. O, yalnızca halkı oyuluyor.

Milyonlarca emekçi, bir karabasan gibi ülkenin üstüne çöken Demirel hükümetinin galgesini bile görmek istemiyor. Ulusal anarşi çıkmamış, açlık, yoksulluğa sürüklenmiş, özgürlükten yarılanmış halkımızın tepkilerine boş emellerle, «geniş tabanlı hükümet», «anarşi hükümeti» türünden belgilerle yanlış konulara atılması yol verilmemelidir. Yığınların gerçek durum gün gibi açık ortadadır. Uygun yığınlar burjuva partilerinin «tabirahalliyet» gelmek istemiyor. Kutsal için örgütlü savaşmaktan başka, hiç bir alternatif yoktur, yoktur.

TKP'nin politikası açıktır. Ancak en geniş demokrasi güçleri birleşme, milyonlarca emekçi iş, toprak, özgürlük ve ulusal bağmazlık için örgütlü devime atılma, can güvenliği sağlamak, halk düşmanlarını yemek, bu tehlikeli yoldan durdurmak olmalıdır. Ancak halkın büyük bir dirençle hükümetin yıkılması bunalımdan çıkış yolunu açacaktır. CHP, demokratik güçlerle eylem birliğinde yer almaktadır. İlerici güçler, hükümetin parlamentoda düşürülmesi girişimlerini bu savaşını örgütlemekten bir an cınılmaksız destekliyor. Ama, Demirel hükümeti giderse yerine ne gelecek sorusuna da, ancak işçi sınıfının, halkımızın, tüm demokrasi güçlerinin birliği, örgütlülük düzeyi ve savaşın yareneği çözüm getirecektir. Bu hükümetin yerine bugünkü parlamento içinden nasıl bir hükümet kurulursa kurulsun halkımız için birleşmekten, alınmaktan başka yol yoktur. Ölkayı içinde bulunduğu derin bunalımdan ancak ulusal demokratik güçlerin hükümeti ve erki çıkarabilir.

Tüm ulusal demokratik güçler! Emperyalizmin saldırgan planlarını, külelik enflasyonuna, sikiyönetime, işsiz teröre, zorbalık yasalarına, işsizlik ve yoksulluğa karşı birleşin! Amerikan, holdingçi, sömürnetimci hükümetin halk düşmanı politikasına karşı savaşın!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

19 Haziran 1980

Göç ve sığınma

Göç etmek, yabancı ülkelere sığınmak ve bunları için de «kıyma» girmek» Türkiye'de halkın yaşamında yatan, güncel bir sorun oldu. Başında olan verilere göre, 1979'da, işçi ülkelere gitmek için polis 104 bin yurttan pasaport vermiş. Bu yılın Nisan-Mayıs ayları içinde yalnız İstanbul'dan pasaport alanların sayısı 34 bine yükselmıştır.

Göç edenlerden bir çokları gittikleri ülkelerin hükümet kollarına başvuruyor, sığınma istiyorlar. Bu olay yoğunlaşıyor. Batı Alman hükümet kollarının açıklamalarına göre, bu son zamanlarda si-

ğınma isteyen Türkiyelilerin sayısı 23 bini bulmuştur. Aslında bu sayı çok daha yüksektir.

Bu yurttaşlar niye göçüyor? Niye yabancı ülkelere sığınıyor? Bunun nedenleri derindir! Ekonomik, politik, sosyal dir. Tüm ülke, geniş halk yığınları süren bunalımların burjuvazide kırılamıyor. İşbirlikçi, tekelci burjuvazi, genel egemen çevreler on yıllardır, emperyalistlerin, en başta yayılır Amerikan emperyalizminin, giderek NATO'nun düzeni altında yünüyor. Memleket ekonomisini barış ve bağımsızlık yörüngesinde değil, onu askerel raylara dürtme politikası, bunalımlar, kapitalizmin ulusal çelişkilerini bünye enflasyonlaştırmıştır. İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin tekelci devlet kapitalizmi yanında finans oligarşisi binlerce çabaları atıyor. Bu süreç, yeni tekelilerin çok sayıda, yabancı tekelilerle çilişmek, iç içe girmesi yolunda

(Devamı 3. sayıda)

Kölelik anlaşmasını yırtalım!

(1. sayfadaki devam)

eğer NATO'nun vesâletine herfi harfine uyarırsan, komünist ülkelerde iyi ilişkiler söz konusu olamaz. Çünkü NATO, sosyalist ve bloklu ülkelerde iyi ilişkileri değil, kuvvete dayalı ilişkileri benimser. NATO'nun ne olduğu (krizi) ne denli büyük bir doğruyu yansıtır. Türkiye'ye «özel statü verme» iddiası o denli iyi yütüldü, emperyalistlerin amaçlarını gülemeye yaramadı.

Çünkü ülkemizdeki tüm politik gelişmeler, Amerikan yayılmacı planlarını çok daha usulca uygulayacak bir rejimin adım adım kurulduğundan gösteriyor. Ülkemiz, iç gerilimlerini de ortak olduğu tahlikeyle bir emperyalist kampa ile karışık yapıyor. Bugünkü iç ve dış kapıllar, yerli egemen sınıfların büyük bir kesiminin ABD'nin servetçi planlarına ikincil bir ayak uydurmasını temel olarak anlatıyor. Servetçi Birlik ile, sosyalist ülkelerde ilişkileri geliştirmek, komünist Avrasya ülkeleriyle, İran ile geçinmek, yalvarı hükümetin değil, burjuvazinin büyük bir kesiminin çıkarlarını da ilgilendiriyor. İşte Türkiye'ye dayatılmak istenen faşist diktatörlük tüm bu çıkarlarını askıya almasına, onların yerine yalnızca Amerikan emperyalistlerinin ve onların birleşen tekelci burjuvazinin en gerici, terörist, savanist, en işbirlikçi, hegemonya havesist kesimlerinin çıkarlarını geçirmeye yöneliktir. Do-

ku şimdiden bu yolları tayları ekonominin aşırıleştirilmesi, devlet tekelci kapitalizmine yönelik demokratik örgütlenmelerin yok edilmesi, faşist terörün imrendirilmesi, anırsın politik yaşamdaki ağırlığının artması, ekonominin tümüyle emperyalistlerle denetimine verilmesi ve kölelik uygulamasının imzalanması ile döneriyor. Halk düymesi Demirel hükümeti bu tehlikeli göçle karşı bir ordundan başka bir şey değildir.

CHP yöneticileri bu konuda ağır sorumluluklarla karşılaşıyorlar. Ecevit'in Küçük Karadayı'nda bir yandan «Türkiye Balkanlarda NATO'nun parantezi durumuna getirildi» demesi, ama öte yandan da ülkemizi nükleer felakete sürükleyecek olan Amerikan işlerini, «bana korumak için işbirlikçi tesisleri» olarak tanıması denli bir çelişkidir.

SİA'ya karşı ulusal çapta yükselen tepkiler, İTKP, TIP, TSİP, KÖK devrimci demokrat grupları, CHP sol kanadı, MSP tabanı, DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar, aynı içindski yurtsever çevreler, ilerici aydınlar arasında giderek oluşan ortak görüşler kölelik anlaşmalarını yırtmak için gereken güçleri topladığını kanıtıyor. Ülkemiz yöneten emperyalist kampın karşı koymasına ilk adım, tüm yurtseverlerin, halk düymesi Demirel hükümetine karşıladığı kölelik anlaşmasını karşı birleşme, bu anlaşmayı yırtmaktır.

Göç ve sığınma

(2. sayfadaki devam)

oluyor. İşsizlik bu sürecin ürünü; göç de öyle. Şimdi bu göç yarı-karşılama zorbalık rejiminden bilimselce kurtulma iç güdüsüyle yeniden artıyor.

Köşe, kente derin ve sert bir sızma süreci vardır. Önce komünistler yitiliyor. İşsizlik, yoksulluk durmadan yükseliyor. Para düşüyor, vergiler artıyor. Öte yandan zorbalık, siyasetimiz, faşist saldırı ortalıkta kul geliyor. İş yok, can güvenliği yok. Devlet hükümet, en ilkel demokratik hakları Amerikan, Batı Alman tankları, panzerleriyle eziyor. Ve insanları, yerlerini, yurtlarını bırakıp gidiyor; göç ediyor, başka ülkelere sığınıyor.

Kapitalizmin, emperyalizmin özelliğinden bir de büyük işçi yığınlarının ülkelerden ülkelere, anakaralardan anakaralara göç etmesidir. Yeni sömürgecilik sisteminde tekelci ve hükümetleri bu göçmen işine karşı belli bir tutum, belli bir politika alıyorlar. Alan için de, sığınma için de bu göçmen işçiler potansi, ayrı, önemli ve ayrı bir kâr kaynağıdır. İşbirlikçi, tekelci Türkiye burjuvazisi, onun politik temsilcileri yadellendeki işçilerimize «altın yurtdışı yurtdışı olanak» gözüyle bakıyor.

Ama bu kâr durum değişik. Göç et-

mek için kurruğa girenler, gittikleri yerde, özellikle Federal Almanya'da politik sığınma isterken Türkiye'de can güvenliğinin korunmadığını, burada haklarının çiğnendiğini, Kürt halkına özel baskıların geniş boyutlara ulaştığını görüyorlar.

Türkiye'deki baskı ve terörün bu biçimde, Batı Avrupa kamuoyuna yansımaları, yığılmalı bir göç akımına yol açması, ülkede egemen çevrelerin telaşı doğuruyor. Öte yandan Federal Almanya hükümeti de NATO antağı Türkiye'de insan hakları sorununun gündeme gelmesinden hiç hoşnut olmuyor. Hem de Uluslararası At Örgütünü Türkiye'de politik tutuklulara yapılan işkencelere konusunda rapor yayınladığı, Avrupa Komisyonu sosyalistlerin bu işkencelere karşı tutum aldığı bir dönemde... Çünkü, emperyalist hegemonyayı altındaki bir ülkeden gelen politik göçmenlerin anti-komünizm ilcaetinde değeri yok. Apar rapor «vize sorunu»na, «bir yıl çalışma vizesi» gibi benzerler getiriliyor. Türkiye'den can güvenliği olmadığı için, etmek istemiyorlar. İçin sığınmaya gelen göçmenlere «toplama kampı» kuruluyor. Sığınma hakkı için başı vurmayan «kaynakları» durumu da periyodik iş bulma bile ücreti düşüyor.

Grev alanları

Ülkemizde onbinlerce işçi grev alanlarında. Sınıf savaşı daha da kızıyor. Greverlerdeki işçiler, kendileri, yığınları bulan işçi ve çocukları için, tüm sınıf karşılaştıkları için yığılma ilan ediyor. Bugün, yığılma grevleri, maddi ve tekni işçilerin savaşılarını «kuvvete ulaşmak, her yarımcıya, komünist, sosyalist, ilerici bir bapta gelen görüldü. Bu görüşü başımızın yolu grevlerle dayanmıyor güç katmakla geçiyor.

Hükümet ve siyasetin güçleri grevleri stabilizasyona baskı altında tutuyor. Onlar, grev savaşıyla koymak, tekelci patronların üstün getirmek istiyor. Grevci işçiler hükümetin, siyasetin güçlerinin neyi karşıladığını. Önce yerine gidip gelme, grev nöbeti tutma, grev içinin öteki grevci işçilerle konuşma, grev yerinde sendikalarla çalışma yürütme, kimi zaman grev ödeneklerinin verilmesi başlı başına birer sorundur. Yasa dışı baskılar, siyasetin, polisin, faşistlerin saldırılarını önlemek günün sorunu.

Grevci işçiler bu saldırıları epey. Tekelci patronların yeniden baskılarına, saldırılarına karşı çıkıyor. Örneğin, Köç, Sabancılar, Nispeti'nin açlıkla korumak istedikleri işçiler bu dayatmalara boyun eğmiyor. İnsanca bir yaşam, kalıcı kazanımlar için savaşıyor. Tüneline, açlık göğüs geliyor. Greverleri: «Biz bu grev ödenekleri de sürdürürüz!» «Tekelci patrona boyun eğmeyiz!» diyorlar.

Grev savaşıyla, ateşin içine girenler, işçi anırsın sendikalar haklarını yalvarı çiplik saldırı ve korumalara karşı direniyorlar. Karşılarına grev kirelin, faşist çetelerin, haksız işteye ordu birlikleri, siyasetin, polis çıkıyor. Bunlara yanında provokatörler de var oluyor. Servetçi, başkanı kimi küçük burjuva sınıflar grev yerlerinde birçok soruna (Devamı 3. sayfa)

kazı vancılık. Yasal çözümlerin de eşlik, eğitim, demokratik hak, hepsi der, hepsi ordu, yasa istemi sorunlar.

Göç etme, sığınma isteme çözümleri yolu «devlet karşıtı» Bu yol kurtuluş yolu değildir. Göçmen işçilerinin canı buruna gelmiş. İTKP, işçilerimizin bulunduğu ülkelere komünist partileriyle birlikte onlara çıkış yolunu gösteriyor. Komünistlerin görevi Anadolu'dan kopmuş gelmiş bu yığınları örgütlemektir. Tüm parti örgütlerinin aynı bir yıl, aynı bir politik anlayışla aynı parti planına göre çalışmaları.

Memleketin işi Eski hakları! Kötüceye son! Can güvenliği! Siyasetimize, kanlı faşist terör: son! NATO'dan çıkmak! Topraklarımızdan Amerikan işlerini, atom bombardımanlarını sökmek! Göç ve sığınma sorunu bölgesel ve örgütlü bir savaşıyla birleştirilmelidir.

Hükümet sorunu ve taktiğimiz

MK Plenumunun önümüzde koyduğu taktik görevler nedir ve bunlar partimizin stratejik görevleriyle nasıl bağlanıyor?

Mayıs Plenumu, TKP'nin, CHP hükümeti düştükten sonra ortaya çıkan yeni politik durumda ülediği taktik görevi tanımladı. Bugünkü taktik görev, Amerikanca Demirel hükümetinin halk düptanı politikasının her adımıyla karşı, iş, toprak, can güvenliği, örgütlülük ve bağımsızlık için mümkün olan en geniş güçleri birleştirmek, emperyalizmin dayatmalarını, tekelinin saldırılarını, işçileri tahliyesini geri politikasıdır.

Böyle bir taktikle başlanırsa uygulanması neye bağlıdır? Bu her şeyden önce partinin güçlendirilmesine, savaşın her alanında, grevlerde, gösterilerde, faşist terörün kanlı saldırılarına karşı yığınlar direnişlerinde ön surlara daha örgütlü atılmasına bağlıdır. Köylerde topraksızlığa, yoksulluğa, kapitalizm öncesi ilişkilere karşı yığınlar birleşik hareket etmelidir. «Müşek, asipen çarpması», «ulusal taşıya karşı protestolar», gerçekte bu toplumsal tepkinin dışı vurum biçimleridir. Parti, köylülüğün birleşik hareketliliğini demokrasi savaşına katılmasına ne ölçüde ikaz ederse, köylülüğün eylemi o ölçüde yükselcektir. «Partiye gir, TKP'yi güçlendir!» belgisi ancak bu çetin savaşlar içinde yaşamaya geçebilir. Parti, yığınların eylemine yol gösterdiği ölçüde sorumluluğunu yerine getirecektir.

Bugün burjuva muhalefet partileriyle ilişkilerimizle sızıyor, çörs yelleri arayan yığınlar hareketi geçirmek, küçük burjuva çevrelerde görülen yığınlar birleşimini yok etmek, doğrudan doğruya burjuva muhalefet partilerinin eylemsizliğini yenmek, onları eylem birliğine çekmek, yasal alanda güç merkezleri yaratmak daha kolay gerçekleşecektir. Böyle güç merkezleri nasıl yaratılabilir? MK Plenumu, işçi partileriyle, Birlik Dayanma yığınları arasında görüş birliğinin sağlanmasını, bunların bir tek birleşik, yığınlar, legal işçi sınıfı partisi içinde örgütlenmesini reel bir perspektif olarak ele alıyor. Böyle bir gelişmede, gençlik, kadın ve erkek hareketinin örgütsel birliği önemli bir rol oynayacaktır.

TKP, illegal savaş hazırlar. Kürt Marksist-Leninistlerini getiren örgütler Kürt devrimci demokrat hareketi için, onun değişik grupları arasında Marksist-Leninist konumlarına yaklaşıp ve benimseyen kesimlerin, yığınlar birleşik yasal işçi partisinde yerlerini almasını sorumluluğunu dışı bırakıyor. Ama Kürt ulusal hareketinin objektif temellerinin varlığına da göz yumuyor. O nedenle, bugün Demirel hükümetinin halk düptanı politikasına karşı, demokrasi savaşında, sosyalizme açılan ileri demokratik devrimci ataklara katılmak

çin Kürt ulusal hareketiyle birleşiklik için ilkesel önemi büyüktür. Bu hareketi tümüyle işçi sınıfı partisi içinde sınırlamak, hem Kürt ulusal hareketi ile birleşiklikten yoksunlaşma yol açar, hem de partinin sınıfsal konumlarının belirlenmesini, demokratik sosyalist bir yapı yerine, fedakar bir biçime dönüştürmesini getirir. MK Plenumu, Kürt ulusal hareketiyle birleşiklik temel oluşturmamak tabiri bir programın ilkesini koymuş, «İşçiler Türkiye Kurtulmuş» belgisiyle Kürt devrimci demokrat gruplarının el vaktidir.

İşçi partinin bugün öne koyduğu taktik görevin başıyla uygulanması, özellikle partiyi güçlendirmek, yasal işçi hareketinde birleşik, Kürt ulusal hareketiyle birleşiklik sorunlarına ilişkin somut görevleri yerine getirmekle sınırlıya bağlıdır.

Yanışlara karşı

San döneminde önce güncellenen hükümet sorunu nedeniyle, partinin taktiklerine yansımaları gerçekte bir süre yadırlı. Hem inmeden bir burjuva hükümetin çözüm yolu getirmeyeceğini söylemek, hem de ankin doğrudan ale alınması için gerekli koşulların sağlanmadığını söylemek, yığınlar çözümleri birleştirmek oluyordu mu? Bu soruyu genellikle, ağır terör koşullarında savaşın yiteneğini yitiren ve kendi içinde bir kurtuluş yolu arayan küçük burjuva aydınları soruyor. Gerçek yaşam ise, başta proletaryaya olmaksızın, emekçiler, gençler her gün, her saat yiteneğin çetin savaşlarla böyle bir sorunun önlenmesini ortaya koyuyor. Oğulları bir demokrasi savaşına katılmak, büyük yol yoktur ve bu savaş kendi gelişme süreci içinde yeni devrimci olanaklar yaratacaktır. Bugün baş sorun olan emperyalizmin, NATO'nun boyunduruğunu kırma ve onunla içiçe geçmiş işbirliği, tekelin egemenliğine son verme sorumluluğunu henüz kavramaya da yığınlar bu savaşa katılacak. Çünkü, bu savaş boyunca yığınların bu istemlerini egemen sınıflardan kopartma olanakları vardır.

Bugün gerçekte de, Amerikan emperyalizmine, yan-askerel zorbalık rejimine karşı milyonlarca insanın savaşa girmesi, birleşiklik, her zaman idam uğrunda en geniş eylem birliklerini gerçekleştirmek, emperyalizmin dayatmalarına, perçinleşen her adımı, grevlerle, yığınlar gösterilerle, devlet darrehlerinde, ordu direnişleriyle karşı koymak önümüzde ve zorludur. Böyle bir savaş çağışı, yığınlar adanarak, onların adım adım devrimin zorunluluğunu kavramalarına yardım edecektir. Kaldı ki, «bir hükümet alternatif» göstermemekle, Demirel hükümetine ve bugünkü gericik

likten yanıştır. Çünkü TKP, yığınların önüne böyle bir amaç koyuyor. Bu amaç, ulusal demokratik cepheye birleşik güçlerin ileri demokratik bir erk kurmasıdır. Parti, demokrasi savaşına adım atan her işçiye, her emekçiye sosyalizmden başka hiç bir şeyin onları ezilmesine, köleleştirilmesine son veremeyeceğini anlatıyor. Bu savaşa adım atan her yığın, orta sınıf sınıflarına, tekelci olmayan burjuvazinin politik güçlerine ulusal demokratik cepheye birleşmeden, emperyalizme bağlı, köleleştirilmeden, tekelinin egemenliğine son vermeden, bu amaçla ileri demokratik bir erk kurmadan, ülkenin hiç bir sorununa çözüm yolu bulamayacağını gösteriyor. Parti sabırla, proleter olmayan katmanların ertici çöğünüklüğünü sosyalizmden yana kazanmaya çalışıyor. Demokrasi savaşının amaçsız birleşikliği, sınıfsal devrimci amaçların içine sınırlanmaması, işçilerin, ya da yalnızca aydınların aradıkları yığınların dar çözümlüğünün önüne geçiyor. Demokrasi savaşını devrimci bir aşamaya taşıyacak ve sosyalist devime dönüşecektir.

Parti, eylem birliği politikasını, işçilerin, yalnızca şu iki noktayı vurguluyor: Birinci, bizimle bugün ileri demokratik devime yürümeyen, kendi inancından ve bir bölümü proletaryadan ayrı olan çıkarları doğrultusunda bidden ayrı politik amaçlara yönelen, ama hükümetin halk düptanı politikasına karşı olan hareketi birlikte devrimciye, gösterileri, direnişleri, grevleri götürsün, hükümetin ortuktan parçalanması, bu amaçlarla odak gösteri yapılmaması, halk düptanı uygulanmasını karşı her devrimci bu yolda atılan her adım desteklemeye hazır. Böyle bir eylem birliği için, hiç kimseden ileri demokratik devrim ve sosyalizm amaçlarını benimsemesini beklemiyoruz. Bilindiği gibi, TKP, demokratik eylem birliğinin somut görevlerini dört aşamalı noktasında emperyalist baskılara, tekelin saldırılarına, yan-askerel zorbalık rejimine, nükleer savaş tehlikesine ve sınıfların savaşa karşı savaşa hedeflerinde topluyor. İkinci, güçlü bir demokratik hareketi yaratmanın ve sosyalizme açılan ileri demokratik devime var güçle hazırlanmanın dışında halk için hiç bir kurtuluş seçeneği yoktur. Bugünkü parlamentoda hangi burjuva hükümeti iktidara gelecek, bu sonuç değişmeyecektir. TKP, eylem birliği yaptığı güçleri, demokrasi savaşına katılan yığınlara, bu gerçeği dayandırmaktan bir an bile geri kalmıyor.

Demokrasi ve sosyalizm

Bu savaşa katılanlara bugün için parlamentoda başlı bir hükümet (Devrimci eylemler)

İki cephede savaş

Türkiye'de legal olanaklar giderek daralıyor. Bu raporlarımızın nasıl bir sonuç çıkarılmalıdır? Bize parti tarihinde bu soru, çoğu zaman kilit sorulardan birisi olmuştur. KSDİP'de tam da böyle bir durumda, 1965-1967 döneminin yenilgi yıllarında, bir legal çalışmaya tümüyle sınıt çıkmış, öteki de illegal çalışmaya yadayan sızmalara otoyoya çıktı. BKP tarihinde de benzer bir durum yaşandı. 1923 Eylül Ayıklanmasından sonra uzun pericilik koşullarında, parti içinde «sol» radikal öğeler legal çalışmaya tümüyle yadıtılan. Buna karşı, BKP'yi ilide etmek isteyen sağ oportünizm de aynı dönemde boy verdi. İki ülkenin özgü koşullarında, illegal partinin yönetiminde legal ve illegal çalışmaya birbirine bağlamak ilkesi, uykuya giden yolu açtı.

Uluslararası komünist hareketin tarihsel deneyi, Türkiye komünist hareketi için de önemlidir, yol göstericidir. Partimize düşen görev, bu tarihsel deneylerin ışığında, ülkemizin içinde bulunduğu zamut koşullara en uygun çözüm yollarını bulup çıkarmaktır.

Legal olanaklar

Legal olanakların daralması olgusu, Türkiye işçi sınıfı hareketi için yalnızca şu sonucu vamaşı hakkı gösterir: İktisat soldanlar göğüsleyerek legal olanakların her bir damlasını korumak ve devrimci amaçla değerlendirmek zorundadır. Çünkü legal çalışma olanaklarının daralması, legal çalışmanın değersizleşmesini değil, fakat zorbalık rejiminin yeni konumlar elde etmesini, faşizm tehlikesinin artmasını gösteriyor. O nedenle, legal olanakların yok edilmesine karşı yalnız izale değil, aktif, örgütsel adımlarla karşı koymak, faşizm tehlikesine karşı savaşmak demektir. İkincisi, legal olanakların daralması, illegal örgütlenme ve çalışmanın daha da zorunlu olduğunu gösterir. Ama bu daralma, illegal örgütlenmeyi koruyan, onu düşmanın ilk soldanlar karşısında perdelleyen, dahası, illegal partiyi yollarla bağlayan legal örgütsel bizişlerin giderek azalmasıdır. TKP MK Plenumu, legal olanakları korumak ve devrimci amaçla değerlendirmek görevinin yerine getirilmesini, her şeyden önce gültük koşullarında çalışan TKP'yi çok yitili güçlendirmek, Marksizm-Leninizm ilkelelerini benimseyen her devrimci savaşçıyı parti sıralarına cesaretle çekmek, işçi sınıfı partileri arasındaki eylem birliğini derinleştirmek, legal işçi sınıfı hareketindeki tüm politik güçleri, görüş ayrılıklarının Marksizm-Leninizm temelinde giderilmesiyle bir tek birleşik, yığmsal, legal işçi sınıfı partisiyle kaynaştırmak sorunu olarak görüyor.

Bugün TKP, birleşik, yığmsal, legal bir

işçi sınıfı partisi perspektifini için illegal partinin ilide edilmesi çabalarının da tümüyle ayrı, işçi hareketine politik birliği yönünde olumlu bir gelişme olarak görüyor. Partimizin bu konutu, 1973-1978 dönemindeki legalizme karşı ve 1978-1980 arası «sol» sektelerle karşı savaşta elde edilen başarıların bir sonucudur. TKP, 1978 seçim döneminde legalist ön yargılarla, illegal partiyi, gizli çalışmaya yadayan, «demokratikleşmeyi» erk konumundan kopartan görüşlerle savaştı. Bu legalizmin daha ince bizişlerine de karşı koydu. Yığınların varlığından tümüyle habersiz olduğu, küçük bir konsratif örgüte yetmek, çalışmanın temel ağırlığını legal örgütlenmeye verme eğilimlerine karşı çıktı. Egemen sınıfların anti-komünist zorbalığının ürünü olan TKP üstündeki yasağa, bilinçli proleterlerin illegal örgütlenmeye koyularak biricik devrimci yarı verdiklerini milyonlara emekçiye açıklamaktan geri durmadı. Onları, burjuva parlamentarizminin ve legalizmin tehirlisi ön yargılarına karşı koymaya, TKP'yi desteklemeye, onun sıralarında yığılma yer almaya çağırdı. Eğer TKP bu görevi yerine getirmeseydi, bugün binlerce emekçinin, genelde her tür yasağa karşı sokak gösterilerine katılması, kopartılan devrimci örgütlerin varlığını ayakta tutması çok daha zor gerçekleşir, en azından bu parti örgütlerinin sağladığı yığınlar temelden yoksun, başı boş bir gidişle dönuşürdü.

Komünistler saydıkları, yığınlarını işçi bir zaman yığınlarından saklamamalıdır. Kendine güvenen parti açık konudur. Partimize legalizme karşı verdiği ve tüm temel noktalarında haklı olan savaş boyunca bazı yanlışlar da yapı. Herşeyden önce bu savaş, parti kadrolarını eğiten sistemli bir ideolojik çalışmayla atbaşı yürümedi. Legalizmle karşı savaşla, işçi partilerinin eylem birliğini çekme görevini uyumlaştırma sorunu, yarıncılıkla çözülemedi. İşçi partilerinin stratejik ve taktik kanulardaki yanlışları, ilkel ideolojik bir yavaşlıkla, inandırı ve arkadaşça bir üslupla yeterince aydınlatılmadı. Sorunları basitleştiren etkileşimlere, zaman zaman bu partilerle kuzaklarına karşı yersiz suçlamalara gidildi. Sendikalarda, demokratik yığın örgütlerinde de partilerin üyeleriyle ortak davranmaya kimi zaman yeterince özen gösterilemedi. Bu etkileşimler, bir yandan legal işçi hareketinde var olan anti-TKP ön yargıları köküklerken, partimiz içinde bu konuda sektelerle elverişli bir ortam hazırladı. Gidererek, TIP ve TSİP'e karşı tatum sonucunda «İçinin Sesi» gurupçağı sistemli bir «sol» sektör politikayı partiye dayatmaya, komünistler arasında bu partilerle karşı düşmanca duyguları kumculamaya

çabaladı. 1978-1980 arası yılları, partimizde bu sektelerle karşı savaşın ağırlık kazandığı dönemdir.

Birleştirici görev

Parti her iki cephedeki savaşından güçlenerek, ideolojik-politik ve örgütsel birliğini pekiştirerek çıktı. Marksizm-Leninizm gönül vermiş kadroları illegal örgütlenmeden uzak tutma girişimleri önemli ölçüde sonuçsuz kaldı. Yasal işçi hareketinde illegal örgütlenmeye karşı var olan legalist eğilimlerin yerini, TKP ile eylem birliği, gidererek umakı kaynaştırmaya girişleri almaya başladı. Ülke ölçüsünde illegal bir savaş örgütü kurulan TKP, yasal işçi hareketi içinde kendi payına düşen tüm birleştirici görevleri yerine getirebilecek bir düzeye yükseldi. Legal partilere karşı düşmanlık konumlanmadı. Illegal partiyi hyanet ve ters ilidatörülük konumlarına sürükleyen «sol» sektelerlik parti içinde tüm ıfılarıyla yok edildi. Eğer partimiz legalizmle savaş cephesinde başarıya ulaşamıyorsa, güçlü bir illegal örgütlenmeyi gerçekleştirilmeseydi, illegal partiyi o dönemde yadayanlarla birlikte yasal parti oluşturma düşüncesi, ilidatörülükle sonuçlanacaktı. Bu, partinin ünlüm koranadan vazgeçmek anlamı. Eğer partimiz, sektelerle savaş cephesinde başarıya ulaşamıyorsa, işçi partileriyle eylem birliği çığazını geliştirip, adım adım yaşamı geçiremeseydi, o zaman, legal parti girişimi, işçi hareketinde yeni bir bölünme anlamına gelirdi.

TKP MK Plenumu, birleşik parti sorununu, ilidatörülük ve sektelerle tüm kopulan kopayarak ele aldı ve ıfıladı. İşçi sınıfının değişik politik partileri arasındaki görüş ayrılıklarını Marksizm-Leninizm temelinde gidermek için elden gelen tüm çabaları harcamak, ortak düşmana karşı omuzomuz eylem yürütmek, ortaya çıkan her sorunu yapıcı bir tartışma içinde çözmek için analitik, ardıcıl çalışmak, partimizin önünde gerez olarak duruyor. Kuşkusuz, bugün de süregelen kimi olumsuzluklar, özellikle TKP'nin kendi dışındaki partileri «etmek» istediği yönündeki kaygılar karşısında, partinin konumlarını en açık bir biçimde anlatmaktan geri durulmamalıdır.

Illegal parti sıralarında savaşmak isteyen her Marksist-Leninci, TKP sıralarına! TKP'nin 60. yılında, geçmişin tüm olumsuzluklarını yok etmek, işçi sınıfının partileri arasındaki kardeşliği güçlendirmek için ileri!

*İşçi sınıfına savaşlaştırmaya aktif bağ-
lı, ulusal çapta gelişen TKP'nin Le-
ninci bayrağı altında birli!*

Lenin köşesi

Sağ ve «sol» likidatörlük

«... Menşeviklerin likidatörlüğü ideolojik olarak genellikle sosyalist proletaryanın devrimci sınıf savaşını yitirme ve özellikle bütün burjuva demokratik devrimimizde proletaryanın hegemonyasına karşı çıkmaktır. ... Örgütsel olarak likidatörlük, illegal sosyal demokrat partiye karşı çıkmak ve böylece RSDİP'i yitirmek, bu partiden ayrılmak, ona legal basamak tutulmasında, legal içi (güç) leninide, sandika ve kooperatiflerde, içi delegelerin katıldığı kongrelerde v.b. soldanmak.» (Lenin, Tüm Yapılar, c. 19, s. 45.)

Çarlık polisinden legal örgütlenme hakkı isteyen bu likidatörler «Stolypin içi partisi» adıyla anılıyordu. Lenin genellikle koşullarında ve illegal partinin çok zayıfladığı bir durumda «içi partisinin legalleşmesinin bu bir gereklilik» ve likidatörlük olduğunu vurguladı. (C. 20, s. 243.) Çünkü Bolşevik bir örgütün legalleşmesi olanaksızdı. Ancak, devrimci içiyi ve illegal partiyi yitiren likidatörler e kasıtlı olarak legalleştiler. «Sizim savaşa gideceğiz, hangi örgütü güç, hangi ideolojik gelecek, hangi parti, içi sayılabılır. Dima'da, içi lenin sandıkta, dernağında, içi delegelerin değişik legal kongrelerde açık çıkışlarını etkileyebilecek ve de etkileyecekleri Devrimci proletaryanın RSDİP mi, yoksa likidatör yazarların oportünist grubu mu? Likidatörlüğe karşı savaşım gerçek içe doğru bulur.» (C. 20, s. 243-244.)

Ota yandan politik çalışmanın legal biçimlerinden vaz geçmeyi öneren Otzovistlerin tutumu da partinin yığın bağlarını yitirmeye ve partiyi sektir bir örgüte dönüştürmeye yönelikti. Likidatörler çokça, Otzovistler üstü örtülü olarak illegal partinin varlığını tehlikeye atıyordu. Bu nedenle Lenin, Otzovistleri iktidatör, soldan likidatör olarak tanımladı.

«Üçün illegal çalışma yıllarında, parti illegal çalışma tarzından büyük deneyimler kazandı. Başka bir alan için, legal olanakların değerlendirilmesi için bunu söyleyemeyiz. Bu alana değerlendirilmesi yönünde şimdiye kadar olanlardan çok daha fazla dikkat, girişim ve güç toplamak gerekiyor. Illegal çalışma yöntemlerini öğrendiklerimiz ve öğrenmekte olduğumuz gibi, aynı oranda legal olanaklardan yararlanmayı öğrenmemiz gerekiyor. ...» (C. 19, s. 11.) «Soldan likidatörler, illegal RSDİP'e gerek yok, sosyal-demokrat çalışmanın temel eğilimi tümüyle, ya da hemen hemen tümüyle legal olanaklara yönelmelidir, diyolarlar. Soldan likidatörleri bunu tersine çeviriyor. Onlar için parti çalışmasında legal olanaklar yok, ne pahasına olursa olsun, illegalite enfor için her şeydir. Hem biri hem diğeri RSDİP'ne likidatörlerdir, hem de yaklaşık aynı ölçüde. Çünkü, tarihin dayattığı, bütün şimdi ki durumumuzda, legal ve illegal çalışmayı birbirine girdik, amaç olarak bağlanmadan RSDİP'in korunması ve geliştirilmesi» (C. 19, s. 5.)

«İhtiyaçlara bir şekilde yanıt vermek gücü - bir merkez gücü düşüyor» (C. 19, s. 148.)

Hükümet sorunu ve taktiğimiz

(3. sayıdan devam)

değişikliği istemiyse gidilmemelidir. Kuzbass, demokratik güçlerin ortak eylemleri egemen sınıfın bunalımını derinleştirir ve ondan bir hükümet değişikliğine zorlayabilir. Böylece bir durumda, bugünkü halk düşmanı, gerici hükümete göre «ilmi» bir hükümet de kurulabilir. O zaman elbette, politik durumu yeniden somut olarak gözlenmek ve yeni hükümet karşısında bir tutum belirlemek gerekecektir. Bu tutumun nasıl olacağına o günkü güçler oranı, gerici iğin ve hükümetin politikası, içi sınıfın ve emekçi yığınların bilinci, örgütlülük düzeyi, partinin durumu v.b. belirleyecektir. Ama bugünkü koşullarda, parlamentodaki burjuva muhalefet partilerinin, OHP'nin ve MSP'nin, en gerici güçlerle uzlaşığı bir sırada, AP hükümetine göre geleceğin «ilmi» burjuva hükümetini desteklemekle ağırlıkla yığınları eyleme çağırarak bir parti, politik bakımdan oportünizme düşer, demok-

ratik ilgisizlikle «sosyal parlamayı engellemek» amacıyla yapılan bir uzlaşmaya destek olduğu için sınıf savaşına zıttır ve

Akla şöyle bir soru da gelebilir: Ne bugünkü burjuva muhalefeti, ne de iler demokratik devrim güçlerinin hükümeti olmayan, hem «gerçekçi», hem de «devrimci» bir hükümet kurması olanaksız mı? Doğruysa zaman zaman parti çizgisinin yanlış anlaşılmasına yol açan bu tür görüşler ne gerçekçidir, ne de devrimcidir. Bugünden var olmayan güçlere dayanarak düşünülen, öte yandan da hemen ivedi çözüm yolu olarak önerilen bir hükümet formülü gerçekçi değildir. Eğer yığın hareketinin büyümesi ile bugün var olmayan olanakların doğacağı düşünülürse, bu olanakların niçin devrimci bir eylem değil de, ille de ona bir hükümete yol açacağını bugünden varsayalım? Açık ki, henüz devrimci gerçekleştirmeye güçleri yetmediği bir sırada, bir burjuva hükümeti

Grev alanları

(3. sayıdan devam)

yetli açıyor. Grevçileri zora sokuyor. Grevlere saldırıyor, sıkıyönetimin daha da çok eskimesi için alanlar açıyor.

İleri güçler grevlerle dayanışmanın önemini kavrayan, Grev bayraklarında, grevlerle dayanışmada komünistler en önde görev yapıyor. Fabrikalarda, emekçi semtlerinde, gençlik için, kadınlar arasında, köylerde, tükenen kooperatiflerinde grevlerle dayanışma geliyor, yığıyor.

Dayanışma kampanyalarını daha da geliştirmek, yaymak, geniş yığınları bu kampanyaya katmak için çalışmak emellenen bir görevdir. Grevci işçileri, grev şovşelerini dayanışma duvarı ile çevirelim, onlara güç katalım.

«TKP'nin Sesi» Radyosu'nun 45 dakika süren yayınlarını Pazartesi, Cumartesi günleri arasında, 31,5 metre 9.585 kilohertz üzerinden, Türkiye saatıyla 7'de, 9'da, 11'de, 12'de ve 19'da; 42,4 metre 6.200 kilohertz üzerinden saat 21'de, 23'te ve 1'de dinleyebilirsiniz. 55 dakika süren Pazartesi yayınlarını da saat 9'da, 10'da, 11, 13'te, 16'da, 17'de 31,3 metre 9.585 kilohertz üzerinden ve saat 21'de, 22'de ve 23'de 48,3 metre 6.200 kilohertz üzerinden dinleyebilirsiniz.

«Özendikimiz için değil, daha çok diremediğimiz için bu acılar yokamız bırakmıyor.» Ekmeğini ekmelezi kelenle parlayan komünistlerin sözü budur, dayanışmamıza selam budur.

Mafin bilincine şu gerçeği yazın! Parti her zaman yarımsızdır.

sine komünistlerin kabilması, belirli somut koşullarla olanaklı ve doğru olabilir. Ama, böylece bir hükümet henüz en az devrimci erk kadar somut bir sığa değilken, ortada belli bir yarımsızlıkta bizimle uzlaşmaya hazır, birden bütün koparmaya çalışan herhangi bir güç yokken, taktiğimiz bu olanağa göre kurulmak, kime verildiği belli olmayan ödünler verdiğimiz açıklamak, politik bakımdan utanmazdır, saçmadır. Politik bakımdan ise bu görüş, iler demokratik devrim hedefinden sessizce geri çekilmek, bugünkü alternatif oluşturmayan yoldan bir hükümet devrimci erk ile yitme geçirmektir.

İşte, partimizin öne koyduğu taktik görev, güncel istemler ağırlığındaki savaşı erk zorunluğu, demokratik savaşı savaşımların için savışımla emekçi yığınları ile onlarla kazanmaktır.

Savaşanlar, yığınlarla bağlanıyor

Bizim ilimizde 6 fabrikada grevler dört ayı doldurdu. Hapishanede devrimciler koğuşunda iki kişi bir yakıtta yabıyor. Yüzlü aşkın öğretmen açığa alındı. Binlerce işçi, Demirel hükümetini fabrikaları hastahastatime zorladı

karşısında işsiz kaldı. Daha dün, faşist diktatörlüğü isteyenler, İnciraltı yurdunda fidan gibi gençleri, moral toplantılarında kışkırttılar.

Yığınlar, korku yok, Komünist öcük, yığınların savaş yoluna aydınlatıyor. Her

yığın örgütümüz, bir fabrikadaki grevli kardeş grev seçti. İlerici köylülerin kardeş grevleri var. Geniş öğretmen kitlesi, kırma uğrayan öğretmenlere, komünist, İTP'li, TSİP'li, CHP'li, Kürt ayrımı yapmadan maddi destek sağlıyor. Hapishane tutuklulara, her hafta, bir yığın örgütü, illeler dolusu gıda maddesi taşıyor. Parti komiteleri, semtlerindeki işsizlerin avlarını boş bırakmıyor.

Yığınlar tiyatrolarla, grev yerleri miting alanlarına dönüyor. Geçen hafta münce dönüşen, yığınsal bir grev tiyatrosuna katılanları dağıtmaya gelen jandarmalar mangası, bir öğretmen temsilcisinin konuşmasını kesemedi. Ardından gençlik, kadın, doktor ve mühendislerin temsilcilerinin konuşmasını grevli işçileri yıldırdı. Bir grup sınıfın sözcüsü: «Dün mahallemizdeki her bakkaldan yanan kila kula fasulye topladık. Bunlar da fırıncılarınca yemekleri. Esnafımız grevçilere salama var» diyor. İki çuval fasulyenin iliminde konuşuyordu. Elindeki kuzu kanatlıları jandarmalara dağıtı. Göz yaşlarını tutamayan jandarmalar, ertesi gün, aralarında topladıkları 20 paket mükemmel sigarayla, 1.200 TL zır girtilen grevli işçilere teslim ettiler.

Grevlerdeki işçi sınıfımızla dayanışma tüm demokratik güçlerinin birliğini ve savaşkanlığını daha da yükseltiyor.

İzmir'den bir komünist

16 Mayıs. Gece saat 01.30. Alimdağ Askeri tutukhanesinden bir telefon. Telefon da bir sesi «gelin bizi alın» diyor. Bu ses, halkımızın en yığıl eğulların, İDD yöneticilerinin sesiydi. Onlar burjuvazinin en ağır işkenceleri altında yarıyız, en iyi değerlerimiz savunuldu. Döndürdük. Devrimci moral bile çöktürmediler! Tek bir millet bile çöktürmediler! Onun için bu ses onurluydu, güçlüydü ve gelecek mutlu günleri selamlıyordu.

Demirel'ler, sıkıyönetimciler bu gençleri, gecenin karanlıklarına, Alimdağ'ın ızır yollarına salımla ne yapmak istiyorlardı? Çok kez yaptıkları gibi «kaçıyordu» diye gösteriş kırmak, ya da yeniden gözaltına alıp bir daha işkenceden geçirmek...

Bu ızır barıydı. İlerici gençlik yöneticilerine zabta çıkmazını bildi. Öülerdir ulusal ve uluslararası düzeyde yürürler. «İDD yöneticilerine özgürlük» kampanyası altında konuş vardi. Onlar salıverildi. Gençlik, önderlerini burjuvazinin kanti pençesinden çekti aldı.

Ne var ki izbirliği fakelci burjuvazinin kanti faşist saldırıları sürüyor. Savaş alanlarından her gün acı bilim haberleri geliyor. Barışlara, Ayrılmış, Hüseyin'lere, İlerici gençliğin yüzü aşkın devrim şehidine yentleri ekleniyor. Hz. İlerci, Levent'ler, Muhammed, Mehmetler...

Levent Faşistliği, adı gibi levent, gözünü budaktan sakınmaz yığıl bir deli kanti. Tip fakültelerinde ilerici gençliğin yılmaz savaşarı. Faşist-polis izbirliği sonucu günlerce işkence edilerek öldürüldü. Muhammed Erçelik, Zeynep'in de ilerici gençliğin savaşının başını çekiyordu. Faşistler pusuya düşürdüler onu. Yayılm ateşine tutuldu. Doktor kurşun yarasına karşın direndi. İki faşist haklarını bili, Evet, bitmez tükenmez bir devrim bu. İlerici yurtsever gençlik işte böylesine destanlar yazıyor, böylesine halk kahramanları yetiştiriyor.

Onlardaki bu güç nereden kaynaklanıyor? İşçi sınıfının savaş yoluna, öncüye militanca bağlılığı. Halkımızın, gençlik yığınlarıyla yüzleşme, binlerce sıkı bağ! Savaşsız, sınırsız, bögür ve mutlu geleceğimize sarsılmaz inanç!

İlerici gençlik yeni ve tarihsel bir görevle karşı karşıyadır: Birleşik, yığınsal,

legal tek bir gençlik örgütünü yaratmak! Anti-faşist gençliğin tüm güçlerini birleştirmek doğrultusunda bütün her yürüttüğü politikayı derinleştirmek... Bunun olarakta bugün her zamankinden daha çoktur. İlerici yurtsever gençler, Genç Öcükler, Sosyalist Gençler, Devrimci Demokrat gençler arasındaki gelişen eylem birliği, bu yoldadır. CHP yurtsever gençliğiyle, geçmişe kapılanmış, ama içten devrimlerle birleşme omuz omuza verilen savaşın, bunların hepisi olanakların varlığını ve gelişliğini göstermektedir.

TKP MK'nin son Plenumu bu alanda yeni çeviriler açmaktadır!

İlerici yurtsever gençlik şimdiye dek yürüttüğü savaşlarıyla edindiği deneyimle bu tarihsel görevini de yerine getirecek güç ve yetenekte olduğunu kanıtlamıştır. O, bu güç ve yeteneği, dün olduğu gibi gelecekte de işçi sınıfının savaş yoluna bağlı olarak gösterecektir.

İstanbul'dan bir komünist

(8 sayıdan devam) Dev bir yapının 60.yılı

görevini öne koydu. Bu görevleri yalnızca yüksek sesle ilan etmekle kalmadı. Onların somut çözüm yollarını da (birleşik, yığınsal, legal işçi sınıfı partisi, gençlik ve kadın hareketinin birleştirilmesi, Kürt ulusal hareketinin işçi sınıfı hareketiyle tutarlı bir platformda birliği) gösterdi. Bütün devrimleri «temel yasa» üstüne Leninist anlayış, devrimci ajitasyon-propaganda ile yığınların kendi öz deneyimlerini birleştirmeyi gerektiriyor. Yığınların savaşına isteğini tutuşturacak, ateşli, coşkulu bir üslup ve her türlü serüvenliğe kapalı bir eylem birliği-yığınsal savaşın taktığı... Proletaryayı ve onun temel bağlaşığı kent-köy emekçilerini sosyalizm amacı temelinde eğitmek ve sosyallizme, demokrasi için savaş yolundan, ileri demokratik devrimin arkası yolundan geçileceğin, sosyalist devrimin güçlerinin ancak bu savaşlar içinde eğilebileceğini unutmamak... Leninci çizgimiz işte böyle beliriyor. Üstüne bu devrimin sübjektif etkenini olgunlaştırmak görevidir.

Devrimci durum üstüne işçi kod ajitasyon yapanlar, bugünkü devrime bağlayan bazılık döneminde eli kolu bağlı kalmışlardır. Onların devrime hazırlik görevleri hakkında, devrim üstüne bağını çağırılmaktan başka hiçbir anlayışları yoktur. O nedenle şimdi, «sol» sektör içinin Sesi gurupçuşu bir yandan 1 Mayıs günü «ayaklanma» planları yayımlıyor, bir yandan da «küçümek»ten, kendi kabuğuna çekilmekten söz eder oluyor. Yığınlara «serüven» çağırılan, kendi dar gurubuna «küçümek», günden gününce çağırılan... Bu Makyavelist, devrime, yığınlara inançsız zehre bile yoktur. O, kendi tekkesini yaratmak için nasıl partiye hiyonet attıysa, kabaşan faşist terörden yaktırmıyacak, hem de sözde «devrimci» görünmek için proletaryaya hiyancet de geri demeyecektir. Devrime hazırlığını bütün görevlerini yadırgamaların elinde taktik olarak işte böyle içiçsiz bir gergi kalır.

TKP'nin 60. yılında, parti kadroları, sempatizanları, «Sol» Komünizm - Bir Çocukluk Hastalığı» adı yapı ben devrimin görevlerini aydınlatmak hem de oportünizme karşı savaş güçlendirmek için bir kez daha okunmalıdır. Partimizin kurucuları, bu yapının ışığında toplanan Komünist Enternasyonal'in 3. Kongresine katılmış ve TKP, işte bu sızır yapının yol gösterici ilahıyla silâhlanan komünistlerce kurul-

PARTİ YAŞAMI

Niçin TKP'ye girdim?

Parti sıralarında yer almak hepimiz yaşamında köklü bir dönüm noktasıdır. Yepyeni bir dünya görüşü ve çetin savaşlarla dolu bir yaşam çağları, parti üyeliği ile başlıyor. Böyle bir dönüm noktasını başlatan etkenler nedir? Beklenmedik olaylar, devrimci alt-üst olaylar, büyük yenilgiler, gerçekten de bir çok insanı uyandırıyor, onlara parti yolunu gösteriyor. Benim partiye girişim, her işçinin yaşamında karşılaştığı sıradan olayların ardından gerçekleşti. Fabrikaya girerken, Alman tekelcilerine işgücümü ücret karşılığı satmış, «ücretli köle» liğe evet demiştim. Partiye girerken, sınıfıma, emeğin kurtuluşu için savaşılmaya söz verdim.

Yurt dışında bir fabrikada ağır bir paketleme işinde çalışıyordum. Yeni bir işçi temsilisinden arkadaşlarım söz etmişlerdi. Kendisini görmemişim, ama, bazı kimseler onun için kötü şeyler söylüyorlardı. Örneğin işçilerden «yardım» adı altında topladığı paraları yediğinden, patronundan ayrı aylık aldığından söz ediyorlardı. Anlatılanlara tümüyle inanmam da, işçi temsilcisi arkadaşları, onu hiç tanımadan ön yargıyla davranmıştı. Bir gün çalışırken, üzerime rafordan 25-30 kilo ağırlığında kollar yıkıldı. Şakağım ve yüzüm kan içinde kalmıştı. İşyeri doktoru yaralanımı sordu, ama, kazanın ağır olmadığını, çalışmaya gerektiğini söyledi. İzin isteklerimi geri çevirdi. Çaresiz tekrar işteyeye gittim. İşçi girdiğinde gençten birinin beni beklediğini gördüm. Bana «geçmiş olsun» dedi, «çalışacak mısın?» Durumu anlattım. Beni konuşmadan tıp, «ceketini gi gi, yarın da aile doktoruma çıkarın, kimse birşey yapamaz» dedi. Gerçekten gittiğim doktor, bana 15 günlük çalışmama raporu verdi.

Bu genç arkadaşın içtenlikli tutumu dikkatimi çekmişti. Oç gün zannı, beni şımarıttı etti evimde. Fabrikadaki sorunlarımıza hakkında devrim bilgisi vardı ve insanı şımarık bir açıklıkla konuşuyordu. Neden sonra, bu arkadaşım, halimden bin türlü dedikodu süpüren işçi temsilcisi olduğunu öğrendim. İsimli kaldığım sürece beni yalnız bırakmadı. Önderlik konuşmalarını dinlemeye, fabrika işi sorunlarını dışarda, o güne kadar ilgi duymadığım konularda tartışmaya başladık. Götürdüğü dergi ve gazeteleri okuyordum. Artık sendikal savaşı önemini anlamakta kalıyordum, bu savaşın politik savaşla birleştirilmesinin zorunluluğunu kavıyordum.

Temsilci arkadaşın komünist olduğuna, TKP sıralarında savaştığını öğrendiğim zaman daha da iyileştim. Ö güne kadar «komünist» denince benim dışımızda garip yaratıklar aklıma geliyordu.

Fiyatı 50 kuruş

«Küçük»iş, «büyük»iş

Bu yalnız anti-komünist propaganda ile etkileye içine döküldüğümüz bir yanlış dağılıtı. Çerçevesinde herden beri kendilerine «devrimci»diyen, herkesin «komünist»diye bildiği bir çok insan vardı. Nedense onlar, fabrika yaşamının işçi koşulları dışında buraları, her gün yeni bir sorunla boğuşan işçilerle günlük savaşıma pek ilgi göstermediler. Onlar için bu «küçük» işti. «Büyük» olan ise, onların dilinde ne olduğu, ne için olduğu anlaşılmıyordu «devrim» yapmaktı. Bizim gibi binbir sorunla boğuşan işçilerin bunların «devrim» dediği şeyde herhangi bir rolümüz yoktu. İşçiler, emekçiler gibi konuşmuyorlar, işçileri dinlemiyorlar, devrim yerindeyse hep akıl hocası gibi «öğretiyor»lardı. Bir çoğu işsiz, güçsüz takımıydı, disiplinleştirdiler, özel yaşamın karmakarışıklığı. Karşımıza «kurtarıcılarımız» olarak çıkıyorlardı. Kendi programda «bunlar mı bizi kurtaracak» derdik.

Temsilci arkadaşımın komünist olduğunu öğrenince, işte bu sırada «devrim-

ci»lerden başkalarının başka bir insana karşı karşıya olduğuna anlamıyorum. Ama yine de şöyle düşünmekten kendimi alamıyordum: «Tıpkı bize benzeyen bu insan ve arkadaşları nasıl olacaktı da bizi ezilenleri kurtaracaklardı?» Arkadaşıma bu kaygımı açtığımda beni dikkatle dinledi. Özetle anlattığı şuydu: İşte sınıf bilincine varmış işçilerle, henüz sınıf bilincine varmamış işçi arasındaki ayrım bu soruya verilen yanıtın çıkart. Sınıf bilincine varmayan işçi bir «kurtarıcı» bekler. Sınıf bilincine olan işçinin ise belgisiz yudur: «Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.» Parti, ezilen, sömürülen proletaryanın kurtuluşu için savaş aracıdır. Bizi işçiler kendi kurtuluşumuz için savaşıırken bütün ezilenleri de kurtaracağız. Bunun için bize yol gösteren, ıskı tutan, bizi örgütleyen, çelik disiplini bir örgüt gerekir. Bu örgüt TKP'dir.

İşte, kullu paketiyle alında ezilen ben, bu sömür ve zorbalık düzenini ezcek sınıfın evladı olduğumu anladığım gün TKP'ye girdim.

Dev bir yapının 60. yılı

Lenin'in «Sol' Komünizm – Bir Çocukluk Hastalığı» yapıtını Rusçası ilk kez 1920 Haziranında yayınlandı. Arızalar tam 60 yıl geçti. Ne var ki, binca yıl bu yapıtı eskilemedi. Aksine Lenin'in, bilimsel sosyalizmde bu büyük teorik ve pratiklerinin çözümlemelerinin ne denli güçlü, günümüzde de ne denli geçerli olduğunu kanıtladı.

«Sol' Komünizm – Bir Çocukluk Hastalığı», Lenin'in komünist hareketin stratejik ve taktik sorunlarını işçilerle kavuşturduğu bir temel yapıtıdır. O, komünist partilerin kapitalist düzeni yıkarak, sömürüye son vermek üzere devrime doğru ilerlemek için izlenimleri gereken yol ve yöntemleri tartışmaya koydu. 1. Dünya Savaşı sonrasını, Ekim Devrimi'nin etkileriyle Avrupa'da yükselen devrimci durumu ve bunun içinde yer alan genç komünist hareketi örnekleyerek en genel sorunları yanıtladı.

Lenin, sınıf savaşında komünist partilerin uzun ve çetin bir savaşıma girmeleri gerektiğini, bu savaşıma yığınları çekmek, onları birleştirmek için likeli faiz etmek bir politik izlenimleri gerektiğini öğretti. Komünist hareketin gelişmesi ve devrime yürümesi, devrimi gerçekleştirilmesi için yığınları bağlanmaktan başka yol olmadığını koydu. Devrimci hareket içindeki küçük burjuva devrimci çıkışları, «sol» sapmaları mahkûm etti. Bunların devrimci Marksizme ilgisiz olduğunu kanıtladı.

Lenin, devrimci durumda, devrim anında devrimci almanın kolay olduğunu, asıl önemli şeyin, devrim durumu henüz yokken, hatta gericiliğin hakim olduğu koşullarda komünist hareketi elde tutmak, devrimin çıkarlarına hizmet edebilmek için uzun erimli bir savaşıma girmeye çalışabilmek olduğunu vurguladı. Lenin'in bu yapıtı, sektör tutumlarıyla yığınların savaşıma küçümeyen, yaşamın her dalında, sendikalarında, yığın örgütlerinde, parlamentoda savaşım vermenin önemini kavrayanlara büyük bir darbe oldu.

Ölkemizde, parlamentolar, legal olanakların daraldığı bir gerçektir. Ama Bolşeviklerin tarihsel deneyimini inceleyen her komünist, en elverişsiz koşullarda, partiyi yığınlarla bağlayan legal olanakları kullanmanın hiç de kolay olmadığını, bunun devrimci bir yetenek gerektirdiğini görür. Bu yeteneği gösteremeyenler, devrimci utkuya ulaştırmak için çok daha çetin görevlerin de üstesinden gelebileceklerdir. Lenin'in «Sol' Komünizm – Bir Çocukluk Hastalığı» adlı yapıtı, komünist partilerine, yığınları devrime hazırlamada eşsiz bir kılavuzdur.

TKP MK Plenumu, milyonlarca emekçiyi devrime hazırlamak için, onları herşeyden önce, reel tahliyelerle, faizler, askeri devrime, emperyalist kamışa, barış torpilleri tahliyelerine karşı, samut istenler-iş, ekmek, bğürlük, toprak, can güvenliği-üçünde savaşta birleştirme, partiyi güçlendirme ve onu yığınlarla bağlama

(Devrim 7. sayısında)